

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่จะได้ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีความรู้ และความสามารถที่จะประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องเริ่มต้นตั้งแต่การคัดเลือกผู้เข้าศึกษา แม้สถาบันการศึกษาในประเทศไทยทั้งของรัฐและเอกชนจะตระหนักถึงความสำคัญในจุดนี้ แต่การศึกษาวิจัยถึงการประสบความสำเร็จในการศึกษายังมีอยู่น้อยมาก โดยเฉพาะของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน การคัดเลือกผู้เข้าศึกษาเท่าที่กระทำอยู่ในปัจจุบันมุ่งวัดด้านเนื้อหาวิชาเป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยในฐานะที่ทำงานในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการที่จะศึกษาว่ามีตัวแปรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีตัวทำนายใดบ้างที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษารองวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจได้ดีที่สุด

นักจิตวิทยา นักการศึกษา และนักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัย ในรูปทฤษฎี (Khan 1969 : 216-221) และมีความเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ เป็นองค์ประกอบของความรู้ความเข้าใจ เช่น ความถนัดทางภาษา และคำนวณความสามารถทางสมองทั่ว ๆ ไป และอื่น ๆ แต่ผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า การที่บุคคลมีระดับสติปัญญาเท่ากัน มิได้หมายความว่า จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากันด้วย เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง แอน อานาตาซี (Anne Anastasi 1967 : 141-142) ได้ศึกษาและสรุปว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบใหญ่ 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญากับองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา หมายถึง ความสามารถทางวิชาการ และความถนัด ส่วนองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องทางด้านร่างกาย สังคม สภาพแวดล้อม ลินและแมคเคซี (Lin and McKeachie 1970 : 306-310) ได้ศึกษาและเสนอแนะว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ของนักเรียนควรขึ้นอยู่กับทักษะของครู คือความชำนาญในการสอนของครู ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจของนักเรียนกับการจัดประสบการณ์ของครู ความสามารถของนักเรียน นิสัยในการเรียน และตัวแปรอื่น ๆ ทางด้านสังคมและบุคลิกภาพ เพรสคอตท์ (Prescott 1961) ผู้อำนวยการสถาบันการค้นคว้าเรื่องเด็กของมหาวิทยาลัย เมรีแลนด์ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่องเด็กต่อเนื่องกันมาเป็นเวลา 30 ปี โดยใช้ความรู้ทางชีววิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยาและการแพทย์ เพื่อประกอบการวิจัย ผลพหุสรุปได้ว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมี 6 องค์ประกอบ คือ ร่างกาย ความรัก วัฒนธรรม และการอบรมสั่งสอนทางบ้าน ความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน การพัฒนาตนเองและการปรับตัว เพรสคอตท์ กล่าวว่าทั้ง 6 องค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลทางการเรียนของนักเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

ส่วนเมดดอก (Madox 1963 : 2) มีความเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลและการทำงานอย่างจริงจังเท่านั้น หากแต่ยังขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏเสมอว่า นักเรียนที่มีสติปัญญาสูงหลายคนสอบตก หรือทำคะแนนสอบได้คะแนนน้อยกว่าผู้มีสติปัญญา และความถนัดทางการเรียนปานกลางหรือต่ำ บราวน์และโฮลต์แมน (Brown and Holtzman 1967 : 5) เห็นว่าเป็นเพราะผู้ที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและปานกลางหรือต่ำมีวิธีเรียน แรงจูงใจในการเรียน และทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมทางการเรียนแตกต่างกัน ทั้งสองจึงได้สร้างแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียน (Survey of Study Habits and Attitudes) และจากการศึกษาวิจัยหลายครั้ง ผลปรากฏว่า แบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่เป็นประโยชน์ในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อีลิช (Ehrlich) พบว่า นักเรียนที่เรียนดีนั้นจำต้องมึนนิสัยในการทำงานดี ไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาก

หากมองในแง่ของประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตในปี พ.ศ.2514 ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐได้วิจัยประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในส่วนภูมิภาคขึ้น โดยแบ่งลักษณะการสำเร็จการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาออกเป็น 3 ลักษณะ (ภิญโญ สาร 2504) คือ สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา สำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลาเนื่องจากตกซ้ำชั้นบางวิชา แล้วต้องออกกลางคันหรือไม่สำเร็จการศึกษาต้องออกจากมหาวิทยาลัย โดยไม่ได้รับปริญญาบัตร

ผลปรากฏว่ามีนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น หลักสูตร 4 ปี สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาโดยเฉลี่ยร้อยละ 51.03 สำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลาโดยเฉลี่ยร้อยละ 24.80 และตกออกกลางคัน โดยเฉลี่ยร้อยละ 24.17 ส่วนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ผลปรากฏว่านักศึกษาหลักสูตร 4 ปี สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาโดยเฉลี่ยร้อยละ 75.55 นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลาโดยเฉลี่ยร้อยละ 13.03 และนักศึกษาที่ตกออกกลางคันโดยเฉลี่ยร้อยละ 7.53 จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่ามีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่สำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลา และตกออกกลางคัน ซึ่ง ประชุมสุข อาชาวารุง และคณะ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของนิสิตนักศึกษาที่เข้าศึกษา และสำเร็จการศึกษารุ่น 2498-2504 ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย พบว่า ความสูญเสียไปเนื่องจากนิสิตสอบตกซ้ำชั้นเกิดขึ้นโดยบังเอิญเท่านั้น แต่การตกออกกลางคันหรือไม่สำเร็จการศึกษา เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดความสูญเสียไปของมหาวิทยาลัยไทยอย่างใหญ่หลวง ทำให้ประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตต่ำ อันจะเป็นผลเสียต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ (ประชุมสุข อาชาวารุง 2511) ในส่วนของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ หากดูสถิติการสำเร็จการศึกษา ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งวิทยาลัยมา มีผู้สำเร็จการศึกษาทั้งสิ้น 5,139 คน จากจำนวนผู้สมัครเข้าศึกษา 8,430 คน เป็นผู้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา จำนวน 4,374 คน (ร้อยละ 85) เป็นผู้สำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลา จำนวน 765 คน (ร้อยละ 15) และเป็นผู้ที่ต้องตกออกกลางคันเฉลี่ยร้อยละ 39.04 นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา มีบางคนสูงบางคนต่ำ แต่ส่วนใหญ่ของผู้สำเร็จการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ (2.00-2.49) ประมาณร้อยละ 50

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า หากจะศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันใดสถาบันหนึ่งแล้วน่าจะศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งก่อนเข้าศึกษา และในระหว่างที่ศึกษาอยู่ที่สถาบันนั้นประกอบไปกับลักษณะ เฉพาะของการเรียน การสอนที่มีอยู่รวมทั้งพฤติกรรม การเรียนที่ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างนักศึกษาอย่างชัดเจน เช่น วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน

โชครอน (Chaudron 1988 : 5) ได้อธิบายถึงการเรียนการสอนภาษาที่สอง ในบริบทของภาษาที่สองคือ ภาษาที่สองเป็นทั้งเนื้อหาของ การเรียนการสอน และสื่อของการเรียนการสอน (Medium of Instruction) ซึ่งในบริบทนี้การใช้ภาษาแม่ในการตีความหมายจะมีน้อยมาก เจตคติอาจจะมีผลต่อการเรียนรู้ ฉะนั้นนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีในวิชาภาษาอังกฤษน่าจะประสบความสำเร็จในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีกว่าผู้ที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลางหรือต่ำกว่า นอกจากนี้ วิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาพื้นฐานที่สำคัญวิชาหนึ่งในหลักสูตรบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจจึงจัดให้มีการสอนทั้งภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์แบบเข้ม แก่นักศึกษาใหม่ทุกคนก่อนที่จะเปิดเรียนในภาคปกติของชั้นปีที่ 1 เพื่อปรับระดับพื้นฐานความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ให้ดีขึ้น ผู้ที่สอบไม่ผ่านการเรียนแบบ เข้มนี้จะต้องเรียนซ้ำจนกว่าจะผ่านพร้อม ๆ กับเรียนวิชาอื่นในชั้นปีที่ 1 ด้วยเหตุผลดังกล่าว การเรียนแบบ เข้มจึงอาจเป็นตัวชี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ในระดับหนึ่ง นอกจากนี้เงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียนอังกฤษและคณิตศาสตร์แบบ เข้มแล้วการเรียนวิชาแกนทางธุรกิจบางวิชา โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์และวิชาบัญชีซึ่งนักศึกษาทุกคนต้องเรียน ที่ผ่านมามีปรากฏว่า นักศึกษาจำนวนมากประสบปัญหาในการเรียนวิชาเหล่านี้ หลายคนสอบไม่ผ่านและจำนวนมากต้องถอนการลงทะเบียนวิชาเหล่านี้หลังจากเรียนไปได้ระยะหนึ่ง เป็นเหตุให้ต้องลงทะเบียนเรียนซ้ำหลายครั้งจนกว่าจะสอบผ่าน จากเหตุผลและข้อเท็จจริงเหล่านี้ น่าจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอย่างมาก นอกจากนี้เมื่อเทียบตามอัตราส่วนจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา โดยแยกตามเพศแล้วพบว่ามีผู้สำเร็จการศึกษาที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คือ มีอัตราส่วน 57:43 ทั้งที่จำนวนผู้ที่รับเข้าศึกษามีอัตราส่วนโดยแยกตามเพศมีจำนวนใกล้เคียงกัน ดังนั้นเพศน่าจะ เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจด้วย ส่วนองค์ประกอบในด้านอายุ นั้นในต่างประเทศ ได้พบว่าความถนัดของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาความเจริญของงานและ พัฒนาการทางสติปัญญา เป็นไปในระหว่างอายุ 18-22 ปี (Bloom 1964)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาว่าองค์ประกอบใดจะมีส่วนทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำ ในกรณีของวิทยาลัยอัสสัมชัญ องค์ประกอบเหล่านี้ น่าจะ ได้แก่ เพศ.

อายุ ประเภทของโรงเรียนในชั้นมัธยมปลาย สาขาวิชาที่เรียนในชั้นมัธยมปลาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้ม ผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แบบเข้ม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 คะแนนเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ยของวิชาบัญชี คะแนนเฉลี่ยของวิชาคณิตศาสตร์ จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนวิชาบัญชี จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก หากการศึกษาได้ข้อค้นพบว่า องค์ประกอบใดมีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว องค์ประกอบเหล่านั้นน่าจะได้รับความสนใจจากวิทยาลัย ในอันที่จะหาทางเสริมสร้างในตัวผู้เรียนและในขณะเดียวกันก็อาจนำข้อค้นพบไปปรับปรุงหลักสูตร สภาพการเรียนการสอนตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเอื้อต่อความสำเร็จในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาภูมิหลังของผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจในช่วงปีการศึกษา 2525 ถึง 2531
2. ทหานายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา รวมทั้งสถาบัน และจำแนกตามสาขาวิชา

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลของผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 ถึง 2531 จากกระเบียนแสดงผลการเรียนชั้นมัธยมปลาย ใบสมัครสอบคัดเลือก และใบรายงานผลการศึกษาของวิทยาลัย เอกสารและใบรายงานเหล่านี้จัดเก็บและบันทึกไว้ตามแบบที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ซึ่งต้องทำให้ถูกต้องและสมบูรณ์ที่สุด ดังนั้นข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้จึงมีความถูกต้องและเชื่อถือได้
2. คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาต่าง ๆ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้มาจากหลักการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนและกรรมการในสาขาวิชาซึ่งมีผู้แทนจากทบวงมหาวิทยาลัย เป็นผู้ร่วมพิจารณาด้วย จึงมีมาตรฐานเป็นที่รับรองได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาข้อมูลของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ทั้ง 5 สาขาวิชา คือ การตลาด การบริหารทั่วไป การเงินและการธนาคาร การบัญชี และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 ถึง 2531

ตัวแปรที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา และตัวแปรที่ไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา โดยพิจารณาจากลักษณะเฉพาะของสถาบัน กล่าวคือ ตั้งแต่เดิมนั้นวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจเปิดสอนในเฉพาะสาขาวิชาบริหารธุรกิจ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน ประกอบกับในช่วงปีการศึกษา 2525-2531 มีผู้สำเร็จการศึกษาจากคณะบริหารธุรกิจ คณะเดียวเท่านั้น ในการเรียนการสอนที่ผ่าน ๆ มาปรากฏว่า นักศึกษาจำนวนมากประสบปัญหาในการเรียนวิชาพื้นฐานที่สำคัญในหลักสูตรบริหารธุรกิจ คือ วิชาคณิตศาสตร์ วิชาการบัญชี และวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นสื่อในการเรียนการสอน นักศึกษาจำนวนมากต้องลงทะเบียนเรียนวิชาเหล่านี้หลายครั้งจนกว่าจะผ่าน ดังนั้นจึงคัดเลือกตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา เพื่อใช้ในการวิจัย คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้ม ผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แบบเข้ม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการบัญชี คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาบัญชี จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ผลการเรียนวิชาหลักการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง คะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก

นอกจากนี้ ในการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ พบว่า ตัวแปรที่ไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา คือ เพศ อายุ และภูมิหลังจากโรงเรียนประเภทต่างกัน มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันได้ด้วย ฉะนั้นจึงนำเพศ อายุ และประเภทโรงเรียนในชั้นมัธยมปลายที่สำเร็จการศึกษา มาเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

ส่วนตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา

ค่าจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ และความสำเร็วจนในการเรียน ซึ่งแสดงออกมาในรูปของคะแนนสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติจากการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต ซึ่งมีหน่วยกิตไม่น้อยกว่า 142 หน่วยกิต มีระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตรไม่เกิน 8 ปีการศึกษา ได้ค่าเฉลี่ยรวมไม่ต่ำกว่า 2.00 ซึ่งหมายถึงคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ได้จากการหาค่าระดับโดยระบบ $A = 4, B = 3, C = 2, D = 1$ และ $F = 0$ ของทุกวิชาที่ลงทะเบียนเรียนตั้งแต่ เริ่มสถานภาพนักศึกษาด้วยจำนวนหน่วยกิตของแต่ละวิชาแล้วหารผลรวมด้วยจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน นอกจากนี้ยังต้องได้ค่าระดับในสาขาวิชาเอกบังคับแต่ละวิชาไม่ต่ำกว่า 2.00 ด้วย

ผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต 4 ปี ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด การบริหารทั่วไป การเงินและการธนาคาร การบัญชี และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ประเภทของโรงเรียนชั้นมัธยมปลาย หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลที่สังกัดกรมสามัญศึกษา และกรมอาชีวศึกษา โรงเรียนราษฎร์ทั่วไปที่สังกัดในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) โรงเรียนราษฎร์ของนักบวชนิกายโรมันคาทอลิก โรงเรียนพาณิชย์ทั่วไป ทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด

สาขาวิชาที่เรียนในชั้นมัธยมปลาย หมายถึง สาขาที่นักศึกษาศึกษามาก่อน เข้าศึกษาที่วิทยาลัยซึ่งแบ่งออกดังนี้คือ วิทยาศาสตร์ ศิลปภาษา ศิลปคำนวณ พาณิชย์หรืออาชีวศึกษา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย หมายถึง ระดับคะแนนเฉลี่ยเมื่อสำเร็จชั้นมัธยมปลาย

วิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์แบบเข้ม หมายถึง วิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ที่นักศึกษาทุกคนที่ผ่านการสอบคัดเลือกแล้วจะต้องเรียนทุกคน และมีการวัดผลก่อนที่จะศึกษาในภาคปกติ ทั้ง 2 วิชานี้ไม่มีหน่วยกิต

วิชาการบัญชี หมายถึง วิชาบัญชี 1, บัญชี 2 และบัญชีบริหาร ซึ่งเป็นวิชาแกนทางธุรกิจที่นักศึกษาทุกคนต้องลงทะเบียนเรียน รวม 9 หน่วยกิต

วิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง วิชาคณิตศาสตร์ธุรกิจ สถิติ 1 สถิติ 2 ซึ่งเป็นวิชาแกนทางธุรกิจ ที่นักศึกษาทุกคนต้องลงทะเบียนเรียน รวม 9 หน่วยกิต

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 และ 2 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้รับเมื่อสิ้นปีการศึกษาที่ 1 และ 2

คะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้รับในวิชาเอกบังคับและวิชาเลือกทั้งหมด 14 วิชา เป็นจำนวน 42 หน่วยกิต

จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ วิชาบัญชีและวิชาคณิตศาสตร์หมายถึง จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเหล่านี้จนกว่าจะสอบผ่านตามเกณฑ์คือ วิชาบัญชีและวิชาคณิตศาสตร์ต้องสอบให้ได้ไม่ต่ำกว่า "D" จึงจะถือว่าผ่าน ส่วนวิชาภาษาอังกฤษต้องสอบให้ได้ไม่ต่ำกว่า "C" จึงจะถือว่าผ่าน นักศึกษาจะต้องลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างต่ำ 4 ครั้ง คือ วิชาภาษาอังกฤษ 1, 2, 3 และ 4 วิชาบัญชี 3 ครั้ง คือ วิชาบัญชี 1, 2 และบัญชีบริหาร วิชาคณิตศาสตร์ 3 ครั้งคือ วิชาคณิตศาสตร์ธุรกิจ สถิติ 1 และสถิติ 2

วิชาหลักการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง หมายถึง วิชาแกนทางธุรกิจที่นักศึกษาทุกคนจะต้องลงทะเบียนเรียนก่อนที่จะเลือกเรียนในสาขาใดสาขาหนึ่งโดยเฉพาะ วิชาหลักการเหล่านี้ประกอบด้วยวิชาหลักการตลาด วิชาหลักการบริหาร วิชาการเงิน การให้สินเชื่อและการธนาคาร วิชาหลักการบัญชี 1 และ 2 และวิชาหลักการคอมพิวเตอร์

สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา หมายถึง สาขาวิชาที่เลือกเรียนเป็นวิชาเอก มี 5 สาขาวิชา คือ การตลาด บริหารทั่วไป การเงินและการธนาคาร การบัญชี และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

✓ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) หมายถึง ค่าที่บอกถึงความสัมพันธ์ของคะแนน 2 ชุด มีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง $+1.00$ ถ้าค่าที่วัดได้เป็น $+1$ แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์โดยสมบูรณ์คือถ้าตัวแปรตัวหนึ่งมีค่ามาก ตัวแปรอีกตัวก็จะมีค่ามากด้วย ในทำนองเดียวกันถ้าตัวแปรตัวหนึ่งมีค่าน้อย ตัวแปรอีกตัวก็จะมีค่าน้อยด้วย ถ้าค่าที่วัดได้เป็น -1 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์แบบตรงกันข้ามคือถ้าตัวแปรตัวหนึ่งมีค่ามาก ตัวแปรอีกตัวจะมีค่าน้อย ในทำนองเดียวกัน ถ้าตัวแปรตัวหนึ่งมีค่าน้อย ตัวแปรอีกตัวจะมีค่ามาก ถ้าค่าที่วัดได้เป็น 0 (ศูนย์) แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันคือค่าของตัวแปรตัวหนึ่งไม่สามารถบอกถึงค่าของตัวแปรอีกตัวได้ว่า จะมากหรือน้อย

ในการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้นี้ จะทดสอบที่ระดับ .0001 ด้วย ตารางสำเร็จรูป t-test (ประกอบ กรรณสูตร 2520) ถ้าพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้จากตัวอย่างประชานั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่จะสรุปว่าตัวแปรคู่นั้นไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่ถ้ามีนัยสำคัญทางสถิติก็จะสรุปว่าตัวแปรคู่นั้นมีความสัมพันธ์กัน

ค่า r ระหว่าง .75 -1.00 ถือว่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง

ระหว่าง .50 - .74 ถือว่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

ระหว่าง .00 - .49 ถือว่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ

ความมีนัยสำคัญ หมายถึง ความสัมพันธ์กันหรือต่างกันของข้อมูล 2 ชุด อย่างเห็นได้ชัดในทางสถิติ นิยมกำหนดความมีนัยสำคัญเป็น .01 หรือ .05 ในการสรุปผลการวิจัยหมายความว่า ไม่ว่าจะสัมพันธ์กันหรือต่างกันก็ตาม ถ้าทำการวิจัยเรื่องนี้ซ้ำ 100 ครั้ง จะผิดพลาดไปจากที่สรุปไว้ไม่เกิน 1 ครั้ง หรือ 5 ครั้ง ตามลำดับ

สมการถดถอย หมายถึง สมการที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล 2 ชุด ใช้ในการพยากรณ์คะแนนที่ต้องการในข้อมูลชุดหนึ่งโดยอาศัยคะแนนจากข้อมูลอีกชุดหนึ่งซึ่งมีความสัมพันธ์กัน

สมการถดถอยแบบพหุคูณ หมายถึง สมการซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่มากกว่า 2 ชุดขึ้นไป ใช้ในการพยากรณ์คะแนนที่ต้องการในข้อมูลชุดหนึ่งโดยอาศัยคะแนนจากข้อมูลชุดอื่น ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ หมายถึง ค่าที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่มากกว่า 3 ชุดขึ้นไป โดยมีข้อมูลชุดหนึ่งเป็นเกณฑ์ และข้อมูลชุดอื่น ๆ เป็นตัวทำนาย

ประสิทธิภาพในการทำนาย หมายถึง ค่าที่แสดงถึงความแน่นอนของความสามารถในการทำนายของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่าใดค่าหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ ค่าประสิทธิภาพในการทำนายจะเพิ่มขึ้นตามค่าของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ตัวทำนาย หมายถึง ข้อมูลชุดที่ใช้ในการทำนายคะแนนของข้อมูลชุดอื่น ๆ

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการคำนวณ หมายถึง ค่าที่อาจจะคลาดเคลื่อนไปจากความจริงได้จากการคำนวณ ในการทำนายคะแนนชุดใดจากคะแนนตัวแปรอื่นอาจมีการผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนไปได้ ค่าที่ได้จากการคำนวณหาความคลาดเคลื่อนมาตรฐานนี้จะเป็นค่าที่บอกค่าของตัวแปรที่ต้องการนั้นควรจะอยู่ในขอบเขตใดซึ่งจะทำให้ผลการทำนายถูกต้องยิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบว่าตัวแปรใดมีความสำคัญในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยอีสต์สมิธฮิวบริหารธุรกิจ
2. ได้ข้อมูลสำหรับใช้ประกอบในการให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาที่มีปัญหา และนักศึกษาในชั้นปีที่ 2 ที่กำลังจะเลือกสาขาวิชาเอก
3. ได้แนวทางในการศึกษาวิจัยตัวแปรอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในวิทยาลัยต่อไป